

Ὁρθόδοξος Ἐνημέρωσις

«Ἐντολή γάρ Κυρίου μὴ σιωπᾶν ἐν καιρῷ κινδυνευούσης Πίστεως. Λάλει γάρ, φησί, καὶ μὴ σιώπα... Διὰ τοῦτο κἀγὼ ὁ τάλας, δεδοικὼς τὸ Κριτήριον, λαλῶ».

(Ὁσ. Θεοδώρου Στουδίτου, PG 99, 1321)

Μετὰ τὴν λεγομένη Μεγάλῃ Πανορθόδοξο Σύνοδο τοῦ 2016

Στρογγυλὴ Τράπεζα στὴν Μολδαβία Ἀποτίμησις τῶν ἀποφάσεων τῆς «Συνόδου» τῆς Κρήτης*

Σε συζήτηση στρογγυλῆς τραπέζης ποὺ ἔλαβε χώρα στὸ Κισινάου, πρωτεύουσα τῆς Μολδαβίας, στὶς 29 Ἰουνίου (12 Ἰουλίου μὲ τὸ νέο ἡμερολόγιο) τοῦ 2016, ἡμέρα ἑορτῆς τῶν Πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων Πέτρου καὶ Παύλου, μὲ ἀντικείμενο τὴν πρόσφατη Σύνοδο στὸ Κολυμπάρι τῆς Κρήτης, προέκυψαν οἱ ἐξῆς βασικὲς θέσεις:

1. Ἡ συνελθοῦσα στὴν Κρήτη «Ἁγία καὶ Μεγάλῃ Σύνοδος τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας» ἀπὸ 16 ἕως 27 Ἰουνίου τοῦ ἔτους 2016 **διέψευσε καὶ τὸ ὄνομά της καὶ τὶς προσδοκίες τοῦ ὕγιους πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας.**

2. Διέψευσε τὸ ὄνομά της, διότι ἀποδείχθηκε, κρινόμενη θεο-

(*) Πηγή: http://aktines.blogspot.gr/2016/07/blog-post_353.html • Ἐπιμέλ., ὑπέριτλ., παράγρ., ἔντονα ἡμέτ.

Στὴν συζήτηση ἔλαβαν μέρος προσκληθέντες, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Μολδαβοὺς, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος-Καθηγητὴς π. Θεόδωρος Ζήσης, ὁ Καθηγητὴς κ. Δημήτριος Τσελεγγίδης, ὁ Πρωτοπρεσβύτερος π. Ματθαῖος Βουλκανέσκου καὶ ὁ Μοναχὸς π. Σεραφεῖμ, οἱ ὅποιοι συνέταξαν τὸ δημοσιευόμενο κοινὸ κείμενο μὲ τὸν ὡς ἄνω τίτλο, τὸ ὁποῖο ἀνέγνωσε ὁ π. Σεραφεῖμ, μεταφραζόμενο συγχρόνως στὰ ρωσικά.

λογικά, ὅτι δὲν εἶναι οὔτε σύνοδος οὔτε ἀγία οὔτε μεγάλη.

• **Δὲν εἶναι ὀρθόδοξη σύνοδος**, διότι δὲν ἀνταποκρίθηκε στὰ κριτήρια καὶ στὰ μέτρα τῶν ἀληθινῶν συνόδων, τῶν γνωστῶν ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας· διακόπτει τὴν παράδοση τῶν ὀρθοδόξων συνόδων, δὲν ἀποτελεῖ συνέχειά τους, ἀποτελεῖ συνοδικὸ πραξικόπημα καὶ συνοδικὴ καινοτομία. **Οἰκοδόμησε ἕνα «νέο εἶδος συνόδου»**, ὅπως καυχήθηκε ἕνας ἀπὸ τοὺς Προκαθημένους, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀλβανίας Ἀναστάσιος. **Εἶναι σύνοδος τῆς Νέας Ἐποχῆς καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.**

3. Δὲν εἶναι ἀγία τυπικῶς, κανονικῶς καὶ οὐσιαστικῶς, διότι ἔλαβε **ἀποφάσεις ἀντίθετες** πρὸς τὶς ἀποφάσεις τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων, ὡς πρὸς τὴν ἀντιμετώπιση τῶν αἱρέσεων, δὲν εἶναι «ἐπομένη τοῖς ἀγίοις Πατράσι».

Μολονότι ἡ σχέση τῆς Μιᾶς, τῆς Ὁρθοδόξου, Ἐκκλησίας μὲ τοὺς ἑτεροδόξους ἀναδείχθηκε ὡς κεντρικὸ θέμα τῆς Συνόδου, ἡ ὁποία ἐν προκειμένῳ ἀνάλωσε πολὺ χρόνο καὶ κόπο καὶ ὑπέστη μεγάλη ἔνταση, ὥστόσο γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας Σύνοδος μὲ τόσο μεγάλες φιλοδοξίες **δὲν κατονόμασε καὶ δὲν καταδίκασε αἰρετικούς.** Πουθενὰ μέσα στὰ κείμενα τῆς Συνόδου αὐτῆς δὲν ὑπάρχει ἡ λέξη «αἵρεση».

Ἀντίθετα, ὀνομάζει τὶς αἱρέσεις τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Προτεσταντισμοῦ «ἐκκλησίες»· ἀξιολογεῖ θετικὰ τὰ κείμενα τῶν Θεολογικῶν Διαλόγων, μερικὰ ἀπὸ τὰ ὁποῖα εἶναι γεμᾶτα ἀπὸ ἐκκλησιολογικὲς αἱρέσεις, ὅπως τὰ κείμενα τοῦ Balamand (1993), τοῦ Porto Alegre (2006), τῆς Ραβέννας (2007) καὶ τοῦ Πουσάν (2013)· ἐπαινεῖ τὸ παναιρετικὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο Ἐκκλησιῶν» (WCC) καὶ συνιστᾷ νὰ συνεχισθεῖ ὁ ἐξευτελισμὸς τῆς ἐκεῖ συμμετοχῆς μας καὶ τῆς ἐξίσωσής μας πρὸς τὶς δῆθεν ἐκκλησίες τοῦ Προτεσταντισμοῦ.

Νομιμοποιώντας, λοιπόν, τὴν μὲ κακὸ τρόπο διενεργούμενη συμμετοχὴ μας στοὺς Διαλόγους καὶ ἀποκρύπτοντας τὴν μειοδοσία ἐκ μέρους τῶν ὀρθοδόξων ἀντιπροσώπων, ἀποκρύπτει παραλλήλως, καὶ τὸ ὅτι δὲν ἔχει σημειωθεῖ ἕως σήμερα καμμία θεολογικὴ πρόοδος πρὸς τὴν ἀλήθεια σὲ κανέναν ἀπολύτως θεολογικὸ διάλογο.

• **Ἐπιπλέον**, γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας, Σύνοδος ἐκάλεσε αἰρετικούς ὡς παρατηρητὲς στὶς ἐργασίες της, μὲ τοὺς ὁποίους ἔγιναν καὶ συμπροσευχές.

Ἀντίθετα μὲ αὐτά, ἡχεῖ σήμερα στὴν καρδιά μας, τὴν ἡμέρα τῆς μνήμης τοῦ Ὁσίου Παΐσιου τοῦ Ἀγιορείτου († 1994), ὁ ἐπίκαιρος λόγος του: «**Αὐτὸ πὸ ἐπιβάλλεται σὲ κάθε Ὁρθόδοξο, εἶναι νὰ βάζη τὴν καλὴ ἀνησυχία καὶ στοὺς ἑτεροδόξους, νὰ καταλάβουν δηλαδὴ ὅτι βρίσκονται σὲ πλάνη, γιὰ νὰ μὴν ἀναπαύουν ψεύτικα τὸν λογισμό τους, καὶ στερηθοῦν καὶ σ' αὐτὴν τὴν ζωὴ τὶς πλούσιες εὐλογίες τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ στὴν ἄλλη ζωὴ στερηθοῦν τὶς περισσότερες καὶ αἰώνιες εὐλογίες τοῦ Θεοῦ**»¹.

4. Ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου οὔτε καὶ μεγάλη μπορεῖ νὰ χαρακτηρισθεῖ, διότι δὲν ἐκλήθησαν νὰ λάβουν μέρος ὅλοι οἱ Ἐπίσκοποι, καὶ ἐπομένως δὲν ἐκπροσωπήθηκε μεγάλο μέρος τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος. **Ἡ** ἐπιλογή τῶν ὀλίγων κληθέντων δὲν ἐγινε μὲ κανονικὸ τρόπο ἐκλογῆς. **Οἱ** ἐπιλεγέντες μετεῖχαν χωρὶς δικαίωμα ψήφου καὶ μὲ δικαίωμα λόγου χρονικὰ περιορισμένου.

Ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν 800 περίπου Ἐπισκόπων τῆς ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην Ἐκκλησίας δικαίωμα ψήφου εἶχαν μόνον οἱ 14 Προκαθημένοι καὶ ἐπειδὴ ἀπὸ αὐτοὺς ἀπουσίαζαν οἱ 4, ἐψήφισαν τελικῶς μόνον οἱ 10, δηλαδὴ ἓνα ὀγδοηκοστὸ (1/80) τοῦ συνόλου τῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ εἶναι παρόντες καὶ νὰ ψηφίσουν.

Ἡ πράξη αὐτὴ εἶναι πρωτοφανὴς στὴν ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία μας καὶ ἀυθαίρετη, ἐπειδὴ παραβιάζει κατάφωρα τὴν ἐκκλησιολογία τῶν Ὁρθοδόξων Συνόδων, οἱ ὁποῖες προϋποθέτουν τὴν ἰσότητα ὄλων τῶν Ἀρχιερέων, πρᾶγμα πὸ ἐμφαίνεται στὴν ἰσότιμη ψήφο τους.

Ὀυσιαστικῶς ἡ καταστρατήγηση αὐτὴ τῆς ἐπισκοπικῆς ἰσότητος καὶ ὁ ὡς ἄνω καινοφανὴς ἐλιτισμὸς εἰσηγεῖται τὴν καθιέρωση ἐνὸς «συλλογικοῦ Πάπα», Προκαθημένων, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι πρῶτοι μεταξὺ ἴσων (“*primi inter pares*”), ἀλλὰ ἄνευ ἴσων (“*primi sine paribus*”).

Σὲ ἀνώτατο ἐκκλησιαστικὸ ἐπίπεδο ἡ ἀπουσία τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν Ἀντιοχείας, Ρωσίας, Βουλγαρίας καὶ Γεωργίας (τῆς πρώτης ἐξ αὐτῶν πρεσβυγενοῦς), οἱ ὁποῖες ἐκπροσωποῦν περίπου τὸ 70% τῶν Ὁρθοδόξων Πιστῶν, καταδεικνύει πολὺ περισσότερο τὴν Σύνοδο ὡς **ὄχι μεγάλη, ἀλλὰ μικρὴ, οὔτε βεβαίως**

1. *Ἐπιστολές*, ἐκδ. Ἱερὸν Ἡσυχαστήριον Μοναζουσῶν «Εὐαγγελιστῆς Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Βασιλικὰ Θεσσαλονίκης 2008, σελ. 149 ἔ.

πανορθόδοξη, ἀλλ' ἀπλῶς διευρυμένη διορθόδοξη Συνέλευση.

5. Ἡ Σύνοδος διέψευσε ὄχι μόνον τὸ ὄνομά της, ἀλλὰ καὶ τὶς προσδοκίαις τοῦ πληρώματος τῆς Ἐκκλησίας· μεταξὺ τῶν προσδοκιῶν αὐτῶν δύο θέματα εἶχαν μεγίστη προτεραιότητα, γιὰ τὴν θεραπεία παλαιῶν σχισμάτων προκληθέντων ἀπὸ πρωτοβουλίες τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἡγεσίας καὶ γιὰ τὴν πρόληψη νέων διαιρέσεων καὶ ἐντάσεων:

- ἔπρεπε νὰ ἐπιλυθεῖ, μὲ ἐπαναφορὰ τοῦ παλαιοῦ, πατρίου, ἡμερολογίου, τὸ θέμα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ ἑορτολογίου, τὸ ὁποῖο μεταρρυθμίστηκε πραξικοπηματικά, χωρὶς πανορθόδοξη ἀπόφαση καὶ διασπᾶ ἐπὶ ἑκατὸ περίπου χρόνια τὴν λειτουργικὴ ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων.

Καὶ τὸ σημαντικώτερο: αὐτὸ ποῦ ἔπρεπε νὰ πράξει ἡ Σύνοδος ἦταν ἡ ἀπερίφραστη καταδίκη τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία ἐπὶ ἑκατὸ περίπου ἔτη διαβρώνει τοὺς Ἱεράρχες καὶ τοὺς θεολόγους τῆς Ἐκκλησίας, παραμερίζοντας τὴν Παράδοση τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων καὶ τῶν Ἁγίων Πατέρων καὶ δυσφημώντας ὅσους ἀγωνίζονται γιὰ τὴν διατήρησή της ὡς ἀκράιους καὶ φανατικούς.

Ἀντιθέτως, ἡ Σύνοδος τοῦ Κολυμπαρίου στὸ ἐπίμαχο καὶ ἀμφισβητούμενο κείμενο «Σχέσεις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας πρὸς τὸν λοιπὸν χριστιανικὸν κόσμον» προέβη σὲ μία «ἄμεικτη μεΐξη» τῆς Ὁρθοδοξίας μὲ τὶς αἱρέσεις· διατύπωσε μέσα σὲ αὐτὸ κάποιες ὀρθόδοξες ἀλήθειες, τὶς ὁποῖες ὁμως ἀνέμειξε μὲ τὴν ὑποστήριξη τῶν αἱρέσεων τοῦ Παπισμοῦ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Ἀκόμη καὶ οἱ διορθωτικὲς στὸ κείμενο προτάσεις ἐνισχύουν αὐτὸ τὸ μεΐγμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ καὶ τοῦ συγκρητισμοῦ.

Ἔτσι, ἀντὶ τῆς θεολογικῆς ἀκριβείας στὰ θέματα τῆς Πίστεως, εἰσάγονται –καὶ πάλι γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας– διατυπώσεις ἀντιφατικὲς καὶ θεολογικὰ αὐτοαναιρούμενες, σκόπιμη ἀσάφεια, ἡ ὁποία σήμερα ὠραιοποιεῖται ὡς «ἐκκλησιαστικὴ διπλωματία», ἐνῶ ἀποτελεῖ πονηρὴ καὶ ἐσπιλωμένη ὑποκρισία.

Ἡ διατύπωση αἰρετικῆς ἐκκλησιολογίας, δηλαδὴ ἡ προσεκτικὴ ἀλλά καταφανὴς ἀποδοχὴ «ἑτεροδόξων ἐκκλησιῶν» στὸ ἐν λόγῳ κείμενο, καταργεῖ αὐτὴν ταύτην τὴν ἐπιδίωξη τῆς Συνόδου στὸ Κολυμπάρι, τὴν ἐπίδειξη τῆς ἐνότητος τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, διότι ἀρνεῖται τὴν ἐνιαία διὰ μέσου τῶν αἰῶνων

καὶ συνοδικῶς διατυπωμένη ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ προϋπόθεση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἐνότητος.

Σύμφωνα μὲ τοὺς λόγους τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, «ὅταν ὅλοι πιστεύουμε μὲ ὁμοιο τρόπο, τότε ὑπάρχει ἐνότητα [...] **Αὐτὸ εἶναι ἐνότητα Πίστεως**, ὅταν ὅλοι εἴμαστε ἓνα, ὅταν ὅλοι ἔχουμε μὲ ὁμοιο τρόπο ἐπίγνωση τοῦ συνδέσμου μας»². **Κατὰ τὸν Μέγα Ἀθανάσιο** οἱ αἰρετικοὶ δὲν μποροῦν νὰ θεωροῦνται πιστοὶ τοῦ Χριστοῦ· «**Ποιά πίστη ὑπάρχει σὲ αὐτούς, κοντὰ στοὺς ὁποίους οὔτε λόγια, οὔτε κείμενα εἶναι βέβαια, ἀλλὰ ὅλα ἀλλοιώνονται καὶ μεταβάλλονται σὲ διάφορες χρονικὲς περιόδους;**»³.

Μιὰ ἐπίσημη καταδίκη τοῦ ἐν λόγῳ κειμένου θὰ ἀποτελοῦσε, κατὰ συνέπεια, ὑπακοὴ καὶ ὑπηρεσία πρὸς τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας.

Καὶ ὅλα τὰ ἐπίλοιπα κείμενα τῆς Συνόδου, βαμμένα μὲ θεολογικὸ σχετικισμὸ, παρουσιάζουν σοβαρὰ προβλήματα· εἶναι ἐπὶ τούτου χαρακτηριστικὸ τὸ παράδειγμα τοῦ κειμένου «**Τὸ Μυστήριον τοῦ Γάμου καὶ τὰ κωλύματα αὐτοῦ**», τὸ ὁποῖο πάσχει ἐξ ἐπόψεως τῶν ἱερῶν Κανόνων καὶ τῆς ἐκκλησιολογίας· ἡ πρόταση ἀποδοχῆς τῶν μεικτῶν γάμων ὡς «οἰκονομίας» εἶναι ἄκρως ἀθεολόγητη ἐκκλησιολογικῶς. **Ἐ** 72ος Κανόνας τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου συνιστᾷ αὐστηρῶς τὴν ἀκύρωση καὶ διάλυση ἐνός τέτοιου γάμου ὡς ἐκκλησιαστικῶς παράνομη συμβίωση. **Ἐ**τσι, ἡ λεγομένη «**Σύννοδος**» δὲν εἰσηγεῖται οἰκονομία, ἀλλὰ **σοβαρότατη κανονικὴ παρανομία**, μὲ σοβαρότατες ἐκκλησιολογικὲς συνέπειες.

• **Γιὰ τοὺς παραπάνω λόγους οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης** δὲν ἔχουν δεσμευτικὸ χαρακτῆρα γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ εἶναι οὐσιαστικῶς ἄκυρες.

6. **Αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ μετὰ τὴν ἀποτυχία τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης νὰ λάβῃ πειστικὲς καὶ σαφεῖς, ὄχι διφορούμενες καὶ ἀντιφατικὲς, καθὼς ἔλαβε, ἀποφάσεις, εἶναι νὰ ὑπάρξῃ**

2. *Εἰς τὴν Πρὸς Ἐφεσίους* 11, 3· PG 62, 83· «...ὅταν πάντες ὁμοίως πιστεύομεν, τότε ἐνότης ἐστὶ... Τοῦτο γάρ ἐστὶν ἐνότης Πίστεως, ὅταν πάντες ἐν ὧμεν, ὅταν πάντες ὁμοίως τὸν σύνδεσμον ἐπιγινώσκομεν».

3. *Περὶ τῶν ἐν Ἀριμίνο καὶ Σελευκείᾳ Συνόδων* 38, PG 26, 760· «Ποία πίστις παρὰ τούτοις, παρ' οἷς οὐ λόγος, οὐ γράμμα βέβαιον, ἀλλὰ πάντα κατὰ καιρὸν ἀλλάσσεται καὶ μεταβάλλεται;».

συνεννόηση ανάμεσα ἀφ' ἑνὸς μὲν στὶς Ἐκκλησίες ἐκεῖνες ποὺ ἀπουσίασαν γιὰ σοβαροὺς δογματικοὺς καὶ ἐκκλησιολογικοὺς λόγους, ἀφ' ἑτέρου δὲ στοὺς Ἐπισκόπους ποὺ εἴτε ἀρνήθηκαν νὰ λάβουν μέρος εἴτε ἔλαβαν καὶ δὲν ὑπέγραψαν τὸ ἐπίμαχο κείμενο, κατὰ τρίτον στὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ ἐπίσης στὸ ὑγιὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας, τὸ ὁποῖο ἀντιδρᾷ ὥστε νὰ ἀπορριφθοῦν συνοδικῶς ὡς ἄκυρες οἱ ἀποφάσεις τῆς Συνόδου, ἰδιαίτερα τὸ οἰκουμενιστικὸ αὐτὸ κείμενο, καὶ νὰ γίνῃ ἐπίσημη συνοδική καταδίκη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ὡς αἰρέσεως.

Νὰ ἀναληφθεῖ ἐπίσης προσπάθεια ἐπανόδου στὸ παλαιὸ ἡμερολόγιο, ὥστε νὰ θεραπευθοῦν τὰ τραύματα τοῦ παρελθόντος καὶ νὰ προληφθοῦν νέες διαιρέσεις καὶ ἐντάσεις.

Ἡ ἀδιαμαρτύρητη ἀποδοχὴ τοῦ ἐκκλησιολογικοῦ αὐτοῦ κειμένου τῆς Κρήτης, ἢ μὴ ἐπίσημη ἀπόρριψή του, ὀδηγεῖ στὴ μεταφορὰ τῆς παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἀπ' εὐθείας μέσα στὴν Ἐκκλησία, δηλαδὴ στὴ συνύπαρξη δύο ἀντιθέτων δογματικῶν (ἐκκλησιολογικῶν) παραδόσεων: ἐκείνης ἢ ὁποῖα ὁμολογεῖται στὸ Σύμβολο τῆς Πίστεως περὶ Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐκείνης τῆς καινοτόμου, ἄλλοτριας καὶ αἰρετικῆς, τῶν πολλῶν «έτεροδόξων ἐκκλησιῶν».

Ἔτσι, τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, ἢ Ἐκκλησία⁴, παρουσιάζεται «σχίζοφρενής», ὄχι ἔχουσα «νοῦν Χριστοῦ»⁵, ἀλλὰ «Χριστόν μεμερισμένον [=τεμαχισμένο]⁶», πολλὰς «δόξες», δογματικὲς δηλαδὴ πίστεις⁷. Καὶ ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ μέσον, διὰ τοῦ ὁποῖου «ἔγινε γνωστὴ στὶς Ἀρχὰς καὶ Ἐξουσίες στὰ ἐπουράνια μέσω τῆς Ἐκκλησίας ἢ πολυποίκιλη σοφία τοῦ Θεοῦ»⁸, παρουσιάζεται τώρα στὸ κείμενο αὐτὸ τοῦ Κολυμπαρίου ὡς στερημένη ἀπὸ τὸ βασικὸ γνῶρισμά Της τῆς Πεντηκοστῆς, τὴν ΕΝΟΤΗΤΑ, κατὰ τὴν ὁποίαν «τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον [...] συνάρμοσε σὲ συμφωνία ἐνιαίας πρὸς τὴν Ἁγία Τριάδα Πίστεως τὶς διαφορετικὲς γλῶσσες

4. Πρὸς Ἐφεσίους α' 22, 23· Πρὸς Κολασσαεῖς α' 24.

5. Α' Πρὸς Κορινθίους β' 16.

6. Α' Πρὸς Κορινθίους α' 13· «μεμέρισται ὁ Χριστός;».

7. Πρβλ. καὶ Πρὸς Ἐφεσίους δ' 5· «εἷς Κύριος, μία Πίστις, ἐν βάπτισμα».

8. Πρὸς Ἐφεσίους γ' 10· «... ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις διὰ τῆς Ἐκκλησίας ἢ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ».

τοῦ πλήθους τῶν ἐθνῶν»⁹.

• **Ἡ** ὑποχρέωση μιᾶς **συνοδικῆς καταδίκης** τοῦ κειμένου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τοῦ Οἰκουμενισμοῦ γενικῶς, προκύπτει ἀβίαστα καὶ ἀπὸ τὴν διαπίστωση τοῦ Ὁσίου Μαξίμου τοῦ Ὁμολογητοῦ πρὸς τοὺς Μονοθελῆτες· σύμφωνα μὲ αὐτὴν δὲν ἀρκεῖ ἡ «ἐξαφάνιση» ἢ «παρασιώπηση» ἐνὸς κειμένου αἰρετικοῦ, τὸ ὁποῖο ἐγκρίθηκε συνοδικά, ἀλλὰ **ἀπαιτεῖται ἡ συνοδικὴ καταδίκη** του, ὥστε νὰ μὴ βλάβει τὶς ψυχές ὄσων τὸ διαβάσουν: **«Κατέβηκε ἀπὸ τοὺς πέτρινους τοίχους, ἀλλὰ ὄχι ἀπὸ τὶς νοερές ψυχές. Νὰ δεχθοῦν τὴν κατάκριση αὐτῶν, ἢ ὁποῖα ἐγίνε στὴ Ρώμη καὶ ἐκτέθηκε συνοδικά, μὲ εὐσεβῆ δόγματα καὶ κανόνες, καὶ (τότε) ἔχει καταστραφεῖ τὸ διαχωριστικὸ τεῖχος καὶ δὲν χρειαζόμαστε προτροπὴ»¹⁰.**

7. Πρέπει ἐδῶ, παρά ταῦτα, νὰ γίνεῖ ἡ ὑπενθύμιση, σὲ συσχετισμὸ μὲ τὴν δογματικὴ συνείδηση ὄλων τῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τῶν λαϊκῶν, ὅτι **ἡ μνημόνευση τῶν Ἐπισκόπων «ἐπ’ ἐκκλησίαις» δὲν εἶναι ἀπροϋπόθετη**, ἀλλὰ συναρτᾶται πρὸς τὴν δογματικὴ τους πίστη, καθὼς μνημονεύονται στὴν Θεία Λειτουργία –εἰλικρινῶς καὶ ὄχι ψευδῶς– ὡς «ὀρθοτομοῦντες [=διατυπώνοντας σωστὰ] τὸν λόγον τῆς τοῦ Χριστοῦ ἀληθείας» ἢ, μὲ ἄλλα λόγια, καὶ ὅπως προϋποθέτει ἡ Ἁγία Γραφή, «ἐπειδὴ αὐτοὶ ἀγρυπνοῦν γιὰ χάρη τῶν ψυχῶν μας»¹¹.

Σύμφωνα μὲ τὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία, ὅπως αὐτὴ διαπότισε καὶ τὸ αὐτοκρατορικὸ («βυζαντινὸ») ἐκκλησιαστικὸ δίκαιο: «Σκοπὸς τοῦ Πατριάρχου εἶναι: πρῶτα, ἐκείνους πὸν παρέλαβε ἀπὸ τὸν Θεό, νὰ τοὺς διαφυλάξει σὲ εὐσέβεια καὶ σεμνότητα βίου· ἔπειτα, καὶ ὄλους τοὺς αἰρετικούς, κατὰ τὸ μέτρο τῶν δυνατοτήτων του, νὰ τοὺς ἐπιστρέψει πρὸς τὴν Ὁρθοδοξία καὶ τὴν ἐνότητα τῆς Ἐκκλησίας (αἰρετικοὶ δὲ ὀνομάζονται ἀπὸ τοὺς

9. *Κάθισμα τῆς α’ στιχολογίας τοῦ Ὁρθρου τῆς Τετάρτης μετὰ τὴν Πεντηκοστήν,* «Καθὼς ἐπηγγέιλато, αὐτεξουσίως μολόν, τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τοῖς Ἀποστόλοις Χριστέ, εἰς μίαν συνήρμοσε Πίστεως συμφωνίαν τῆς ἀκτίστου Τριάδος, γλώσσας τὰς διαφόρους τῆς ἐθνῶν πανσπερμίας».

10. *Περὶ τῶν πραχθέντων ἐν τῇ πρώτῃ αὐτοῦ ἐξορία, ἣτοι ἐν Βιζύῃ 12, PG 90, 145 B.C.* «ΘΕΟΔ.: Ἐκεῖνος ὁ χάρτης κατηνέχθη καὶ ἀπεβλήθη. ΜΑΞ.: Κατηνέχθη ἐκ τῶν λιθίνων τοίχων, οὐ μὴν ἐκ τῶν νοερῶν ψυχῶν. Δέξωνται τὴν κατάκρισιν τούτων τὴν ἐν Ρώμῃ συνοδικῶς ἐκτεθεῖσαν δι’ εὐσεβῶν δογμάτων τε καὶ κανόνων, καὶ λέλυται τὸ μεσότοιχον καὶ προτροπῆς οὐ δεόμεθα».

11. Πρὸς Ἑβραίους ιγ’ 17· «Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν καὶ ὑπεῖκετε· αὐτοὶ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες».

νόμους και τούς Κανόνες και εκείνοι οί όποιοι δέν έχουν κοινωνία με την Καθολική Έκκλησία)». Αυτό, διότι «Πατριάρχης σημαίνει ζωντανή και έμψυχη Εικόνα του Χριστού, ή όποία χαρακτηρίζει την αλήθεια με έργα και λόγια»¹².

Όπως, λοιπόν, δέν προσκυνούμε την άγιογραφημένη Εικόνα του Χριστού, άν αυτή με νεστοριανική λογική, δέν διασφρίζει τά επιγράμματα τής όμολογίας τής Θεότητός Του (Ο Ών, IC XC) ή τά λοιπά γνωστά έκ τής Άγίας Γραφής και Παραδόσεως γνωρίσματα τής ανθρωπίνης Του φύσεως, έτσι δέν αναγνωρίζεται και στο πρόσωπο του Έπισκόπου τής Έκκλησίας ή «ζώσα Εικόνα του Χριστού», όταν αυτός δέν διασφρίζει την δογματική όμολογία τής Έκκλησίας, δηλαδή του Σώματος του Χριστού.

• Αυτό είναι και ή ουσία του 31ου Αποστολικού Κανόνος και του 15ου τής ιεράς Πρωτοδευτέρας Συνόδου επί Μεγάλου Φωτίου (έτους 861) περί τής διακοπής τής κοινωνίας πρòς τόν οικείο Έπίσκοπο.

12. Έπαναγωγή, τίτλος Γ', κεφ. α' & β'· «Πατριάρχης έστιν εικών ζώσα Χριστού και έμψυχος, δι' έργων και λόγων χαρακτηρίζουσα την αλήθειαν [...] Σκοπòς τῷ Πατριάρχη πρῶτον μὲν, οὐς ἐκ Θεοῦ παρέλαβεν, εὐσεβεία και σεμνότητι βίου διαφυλάξαι, έπειτα δὲ και πάντας τούς αίρετικούς κατά τò δυνατόν αὐτῷ πρòς τήν ὀρθοδοξίαν και τήν ένωσιν τής Έκκλησίας επιστρέψαι (αίρετικοὶ δὲ τοῖς νόμοις και τοῖς κανόσι καλοῦνται και οἱ τῇ Καθολικῇ μὴ κοινωνοῦντες Έκκλησίᾳ)».

